

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Ser un do per als altres

Els tres camins que ens proposa l'Església durant la Quaresma per endinsar-nos en el misteri pasqual són: la pregària, el dejuni i l'almoïna. En diumenges anteriors us he escrit sobre la pregària i el dejuni. Ara m'agradaria parlar-vos sobre l'almoïna: ser un do per als altres.

Almoïna és caritat. I viure en la caritat és viure el manament del Senyor: «Que us estimeu els uns als altres, tal com jo us he estimat» (Jn 13,34). Avui us proposo la lectura d'un relat que vaig llegir fa un temps i que crec que ens pot ajudar a mirar la vida sota la mirada atenta i amorosa de Déu.

«Una dona alemanya va al migdia a dinar a un autoservei. Agafa un plat de sopa i es dirigeix a una d'aquestes taules en què es menja a peu dret. Deixa el plat i penja la bossa sota la taula. Llavors s'adona que ha oblidat la cullera. Torna, doncs, al taulell, agafa una cullera i, de passada, un tovalló, que també ha oblidat. Torna a la seva taula i veu amb gran sorpresa que un home s'està menjant la seva sopa. No és alemany, no és ros ni té els ulls blaus, sinó morè, potser italià, grec o fins i tot, turc. Tot d'una es posa de manifest que l'home no parla alemany, de manera que la dona no el pot entendre. Però s'està menjant la seva sopa! En un primer moment, la dona es queda bloquejada, incapaç de dir res. Això és intolerable! La dona s'enfada. Però al cap de deu segons ja recupera la calma i pensa: «Aquest home és realment un desvergonyit, però jo també». Amb la cullera a la mà, la dona es posa a l'altre costat de la taula i comença a menjar del mateix plat. Algú deu pensar que en aquest moment el desconegut es disculparà. De cap manera! Continua menjant tranquil·lament i somriu —aquesta és la seva arma; somriu i es mostra amable, però no afectat. I ara ve el més gran: li dona, a ella, la meitat de la seva salsitxa. Així acaba el dinar en comú. Al final, ell li

dona la mà i ella, que mentrestant s'ha calmat, l'hi estreny.

»L'home se'n va i ella es disposa a recollir la seva bossa, però ha desaparegut. Des del primer moment s'ho havia imaginat: aquest individu és un malfactor, un barrut i un lladre i, a sobre, li ha robat la bossa. La dona corre cap a la porta, però ell ha desaparegut. La situació sembla realment greu, ja que dins la bossa té el carnet de conduir, diners, la targeta de crèdit, etcètera. Tot ha desaparegut. A continuació, la dona repassa l'escena. A la taula del costat hi ha un plat de sopa. Ara està freda. A sota, hi penja la seva bossa! No li havia passat pel cap que era ella, i no pas ell, qui s'havia equivocat. Senzillament no l'hi havia passat pel cap» (Piet van Bree-

men, *Lo que importa es el Amor*, Sal Terrae, 1999, pàg. 110).

No ens ha passat mai alguna situació similar a l'escena descrita? Val la pena riure'ns una estona de nosaltres mateixos. Val la pena reconèixer que som limitats. L'almoïna ve del fet de reconèixer-se fràgil i limitat. I és aquest reconeixement de la nostra misèria el que ens apropa a la necessitat de l'altre i fa possible una almoïna autèntica.

Us convido a regalar una mirada lliure de prejudicis a qui se'ns acosta; a percebre el proïsme no com una amenaça i un rival, sinó com una oportunitat de trobada. L'almoïna, feta amb amor, humanitza qui la dona i qui la rep. I no oblidem que el més gran que podem donar som nosaltres mateixos i el nostre temps.

En Jesús trobem un exemple perfecte de com viure l'amor, la caritat: en Ell tot és do, ha fet almoïna de si mateix, lliurament generós:

- Ens ha lliurat l'amor del Pare. Ens ha fet fills en Ell. Tot el que li ha revelat el Pare ens ho ha donat a conèixer (Cf. Jn 15,16). Ens ha donat el seu propi Pare i la seva pròpia mare, la Mare de Déu.
- Ens ha lliurat sense mesura el seu Esperit Sant, no exclou ningú de la seva amistat: «Vosaltres sou els meus amics [...]. Ja no us dic servents» (Cf. Jn 15,14-15).
- Ens lliura sempre el perdó sense humiliar-nos, tot ho excusa: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan» (Lc 23,34).
- Ha donat la vida per nosaltres.

Benvolguts germans, tant de bo aquesta Quaresma sigui una oportunitat per avançar en el camí d'imitació de Crist.

ACTUALITAT

La Santa Seu anuncia la beatificació de 16 màrtirs a la Sagrada Família

El dissabte 10 de novembre d'enguany se celebrarà a la basílica de la Sagrada Família la beatificació de 16 màrtirs que van oferir la vida amb el seu testimoni de la fe en Crist durant la persecució religiosa al nostre país dels anys 1936-1939. Formen aquest grup nou religiosos de la Congregació de Sant Pere ad Vincula, tres religioses de la Congregació de Germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, una re-

ligiosa de la Congregació de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors, i tres laics que eren protectors dels religiosos de Sant Pere ad Vincula. Tots ells formaven part de comunitats de Catalunya.

En la foto, entorn del bisbe auxiliar Mons. Sergi Gordo, hi ha els superiors generals de les tres congregacions esmentades i altres persones vinculades a aquestes congregacions.

ENTREVISTA

La pedagogia de la Quaresma

XABIER GÓMEZ

Que la Quaresma ajuda a enfortir l'experiència del Déu Jesús, de tornar a Jesús, és evident. Però, com fer-ho? Fra Xabier Gómez, prior de la comunitat de dominics de Barcelona, proposa deixar-se acompanyar per l'Església i les seves propostes. Convida a participar en les activitats de parròquies, escoles, comunitats... I a casa «dedicar menys temps per a les xarxes socials i més per estar en família, per escoltar-se i pregar junts». «No és compli- cat», assegura.

L'Evangeli és més senzill del que a priori pugui semblar. La Quaresma és un moment per tornar a l'essencial?

L'Evangeli és tan senzill com ho és viure una amistat profunda. En aquest cas, amb Jesús, qui ens comunica la veritat sobre qui som i sobre el que podem esperar de Déu i de la vida. La clau consisteix en respondre a la seva proposta amb l'Església: senzillesa, alegria i misericòrdia a tope.

A casa, com podem viure la Quaresma, tenint en compte els models diversos de família?

La Quaresma és una pedagogia per gaudir millor el Tridu Pasqual. Aquest camí es fa en la gran família que és l'Església. Hem d'acompanyar aquesta diversitat, ajudar-la perquè personalitzi la manera de viure la fe en els seus contextos. Proposo dues activitats: la missa del diumenge i dissenyar en família, amb creativitat, un calendari de Quaresma amb *alguna cosa a fer junts* cada dia. Fe i creativitat en família!

Es diu que necessitem una espiritualitat del quotidià. Com ajudar els cristians perquè s'apropin a aquesta espiritualitat? Redescobrint l'Evangeli i la Paraula de Déu, tot acompanyant-los perquè puguin connectar fe i vida real. Per exemple, a partir dels cinc sentits, en clau de Jesús: de veure, a aprendre a mirar; de sentir, a practicar l'escolta empàtica; del tacte, a tocar sense posseir i deixant-se tocar per la realitat dels altres; del gust, a assaborir la vida; de l'olfacte, a deixar el rastre pel qual vulguem ser recordats.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Canviar pedres per flors

Missa per a infants el primer diumenge de Quaresma. Després dels ritus inicials, els infants surten del temple i es distribueixen en unes sales properes, on han anat —o van— molts d'ells a catequesi. Llegeixen les lectures i les comenten en petits grups amb els monitors, pares i mares que fan aquest servei que preparen prèviament en una reunió amb el mossèn. Una mare els diu abans de dividir-se en grups: «Per als cristians, la Quaresma és el temps de preparació del nostre cor, dels nostres pensaments i actituds per viure de debò la Pasqua, la festa de la Resurrecció de Jesús. En aquest caminar per la Quaresma trobem sovint pedres, com per exemple la mandra, l'egoisme, la mentida, el soroll que ens distreu, l'antipatia, el neguit, el sentir-nos superiors. ¿Ens atrevim a canviar cada pedra del camí per una flor, com ara la il·lusió, la sinceritat, l'agraïment, el silenci, l'amabilitat, la humilitat, la pau, la veritat? Per Quaresma, transformem les pedres en flors!» Els monitors lliuren a cada infant un full amb el dibuix d'una pedra perquè hi escriguin el nom d'una actitud a canviar i el dibuix d'una flor perquè hi escriguin el nom d'u-

na bona actitud. Quan retornen a l'església, pedres i flors se situen al peu de l'altar mentre un dels nois i noies grans fa una breu explicació del sentit de l'ofrena. Han preparat també algunes pregàries que, afegides a les dels pares, seran les dels fidels de la missa.

És bo que els infants s'endinsin en el coneixement de la nostra fe, i la vivència dels temps litúrgics n'és un bon itinerari. La Pasqua és el gran esdeveniment dels cristians i convé que, com tots els moments importants que celebrem, com tots els grans esdeveniments (aniversaris, festes escolars, onomàstiques, colònies i campaments...), tingui la seva preparació en la Quaresma. Caminar amb ells perquè comencin a viure i a conèixer que la mort no és invencible, que el bé és més fort que el mal, que a la llarga la Veritat, no les aparences, s'imposa. És una manera d'aprendre, també, que viure evangèlicament és possible: «Convertiu-vos i creieu en la bona nova» (Mc 1,15), que la invitació de Jesús es pot seguir i que és font de joia per a un mateix, d'amor vers els altres i d'amor a Déu. Resten dues setmanes per seguir canviant pedres per flors!

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

«El derecho a hablar de Dios»

Hace 70 años de la **Declaración Universal** de los **Derechos Humanos** por la ONU (1948), en París. En el n.º 18 nos recuerda:

—«**Toda persona tiene derecho a la libertad de pensamiento, de conciencia y de religión, así como a la libertad de manifestar su religión o su creencia, individual y colectivamente, tanto en público como en privado, por la enseñanza, la práctica, el culto y la observancia.**»

Hace poco que Mons. **Aupetit**, el nuevo arzobispo de París, en su toma de posesión, declaraba en el periódico *Le Monde*:

—«El gran **tabú** de hoy es **hablar de Dios.**

—«¿No podemos **hablar de Dios?** ¡Claro que sí! ¡Hemos de **atrevernos!** Es co-

mo si no tuviéramos **derecho** a hablar de **Dios.**»

El cardenal Cañizares, de Valencia, en un mensaje a los universitarios, afirma:

—«En la **negación** y en el **olvido de Dios** existe un **laicismo**, más o menos **oficial, radical e ideológico**, en el que la **fe se reduce** o se **recluye** a la **esfera** de lo **privado** y es sólo tolerada como **opinión.**»

En el ofertorio del pan y del cáliz en la Misa, el sacerdote pronuncia:

—«**¡Bendito** seas, Señor, **Dios del Universo!**». Todos afirman:

—«**¡Que Dios sea bendito por siempre...**!»

La Sagrada Escritura, en el **Deuteronomio** (4,29), nos dice:

—«**¡Si buscáis al Señor vuestro Dios, con todo vuestro corazón y con toda vuestra alma, lo encontraréis.**»

Lectures de la missa diària i santoral

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfanes, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

13. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-6]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, verge.

15. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Divendres [Sv 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda. Sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ † Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jn 12,20-33. *Es poden llegir les lectures del cicle A:* Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jn 11,1-45 (o bé: Jn 11,3-7.17.20-27.33b-45)]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

DIUMENGE IV DE QUARESMA

COMENTARI

Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruï dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construís un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui».

Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.*

Vora els rius de Babilònia ens assèiem / tot plorant d'enyorança de Sió. / Teníem penjades les lires / als salzes que hi ha a la ciutat. R.

Quan volien que cantéssim / els qui ens havien deportat, / quan demanaven cants alegres / els qui ens havien entristit, / i ens deien: «Canteu-nos / algun càntic de Sió». R.

¿Com podíem cantar cants del Senyor / en una terra estrangera? / Si mai t'oblidava, Jerusalem, / que se'm paralitzi la mà dreta. R.

Que se m'encasti la llengua al paladar, / si deixés d'anomenar-te, / si deixés d'evocar el teu record, / per motivar els meus cants de festa. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem:
«Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu».

Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Crón 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes, los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, imitando las aberraciones de los pueblos y profanando el templo del Señor, que él había consagrado en Jerusalén.

El Señor, Dios de sus padres, les enviaba mensajeros a diario porque sentía lástima de su pueblo y de su morada; pero ellos escarnecían a los mensajeros de Dios, se reían de sus palabras y se burlaban de sus profetas, hasta que la ira del Señor se encendió irremediabilmente contra su pueblo. Incendiaron el templo de Dios, derribaron las murallas de Jerusalén, incendiaron todos sus palacios y destruyeron todos los objetos valiosos. Deportó a Babilonia a todos los que habían escapado de la espada. Fueron esclavos suyos y de sus hijos hasta el advenimiento del reino persa.

Así se cumplió lo que había dicho Dios por medio de Jeremías: «Hasta que la tierra pague los sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta cumplirse setenta años».

En el año primero de Ciro, rey de Persia, para cumplir lo que había dicho Dios por medio de Jeremías, el Señor movió a Ciro, rey de Persia, a promulgar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así dice Ciro, rey de Persia: El Señor, Dios del cielo, me ha entregado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado construirle un templo en Jerusalén de Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a ese pueblo, puede volver. ¡Que el Señor, su Dios, esté con él!».

Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*

Junto a los canales de Babilonia / nos sentamos a llorar con nostalgia de Sión; / en los sauces de sus orillas / colgábamos nuestras cítaras. R.

Allí los que nos deportaron / nos invitaban a cantar; / nuestros opresores, a divertirlos: / «Cantadnos un cantar de Sión.» R.

¿Cómo cantar un cántico del Señor / en tierra extranjera! / Si me olvido de ti, Jerusalén, / que se me paralice la mano derecha. R.

Que se me pegue la lengua al paladar / si no me acuerdo de ti, / si no pongo a Jerusalén / en la cumbre de mis alegrías. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos: Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho revivir con Cristo —estáis salvados por pura gracia—; nos ha resucitado con Cristo Jesús, nos ha sentado en el cielo con él, para revelar en los tiempos venideros la inmensa riqueza de su gracia, mediante su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. En efecto, por gracia estáis salvados, mediante la fe. Y esto no viene de vosotros: es don de Dios. Tampoco viene de las obras, para que nadie pueda presumir. Somos, pues, obra suya. Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que de antemano dispuso él que practicásemos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo:
«Lo mismo que Moisès elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Porque tanto amó Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios. Este es el juicio: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra el mal detesta la luz, y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que obra la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios».

Contra el verí dels escurçons

P. JAUME SIDERA, claretia

Els israelites, tips de desert, protestaven contra Moisès. «No tenim menjar ni aigua. Quin fàstic aquesta mena d'aliment!». I a sobre, els escurçons els mossegaven mortalment. Moisès fa un estendard amb una serp d'aram. Oli en un llum: tothom qui la mirava, salvava la vida.

Jesús s'aplica a ell mateix aquell símbol. Jesús es veu enlairat a la creu atraient cap a ell les mirades de tothom. Tant ens ha estimat el Pare del cel que ens ha donat el seu fill estimat, no per condemnar ningú sinó per salvar-nos a tots. Del seu costat foradat n'ha brollat l'aigua del baptisme, el vi de l'Eucaristia. El do de l'Esperit ofert a tothom. Amor dut fins a l'extrem.

Sant Pau va tan enllà que ja considera realitat tot això que promet: ens ha ressuscitat amb i en el Crist Jesús; i amb Crist també, i en Ell, ens ha fet seure ben a prop seu al cel.

Ara bé, depèn de cadascú obrir-se o tancar-se davant aquesta ofrena d'amor infinit. En el credo diem que Jesús vindrà a judicar els vius i els morts. Doncs, mireu, Jesús ens diu que el judici és ara. El qui creu en ell va pel camí de la salvació. El qui no hi creu bo i pensant que ho sap tot i ho té tot, camina a les fosques, es fa malbé, no es realitza com a fill de Déu.

La condició per assolir-ho és la que Jesús proposa a Nicodem. Tornar a néixer, ser capaç d'invocar el Pare com Abbà. O si voleu, aquests dies de Quaresma reiniciar el nostre baptisme i mirar de viure com a fills i com a germans.

AGENDA

Activitats del cardenal Omella

Dimecres 14 (12 h). Inauguració de la Càtedra de Teologia Pastoral, al Seminari Conciliar.

Dijous 15. Reunió de la Congregació per als Bisbes al Vaticà.

Divendres 16 (8.15 h). Eucaristia amb joves de batxillerat a l'escola Jesuïtes-Sarrià.

Dissabte 17 (10 h). Trobada amb els mestres de religió de Catalunya al col·legi Jesuïtes-Sarrià.

nyada de testimonis dels mateixos seminaristes que es preparen per esdevenir preveres al servei de l'Església. Una oportunitat única per pregar amb els seminaristes i per als seminaristes i una ocasió propícia per poder-los conèixer personalment i parlar-hi, aprofitant el refrigeri que s'oferirà al final de la vetlla.

II Jornada «Patrimoni, Arqueologia i Art a la Basílica dels Sants Just i Pastor». Organitzada per la Facultat Antoni Gaudí, tindrà lloc a la seu d'aquesta facultat (c/ Diputació, 231) els dies 15 i 16 de març. Inscripcions: www.facultatantoni.gaudi.cat i www.basilica-santjust.cat

Conferències quaresmals a la basílica de la Puríssima Concepció (c/ Aragó, 299). Dia 18 de març (19 h), «Joves i grans, pelegrins de l'alegria», col·loqui entre l'arquebisbe de Panamà, Mons. José Domingo Ulloa, organitzador de la propera JMJ Panamà 2019, i Mn. Bruno Bérchez, delegat diocesà de Joventut de l'Arquebisbat de Barcelona. A les 20 h, adoració pels fruits de la JMJ Panamà 2019, amb cants de l'orquestra del grup de Joves WORSHIP.CAT. Informació: t. 934 576 552.

«El Doctor Pa i Aigua». Dia 17 de març, la basílica de Santa Maria del Pi celebra la XXII edició del *Retaule de Sant Josep Oriol*, un drama sacre que rememora la vida i miracles del sant barceloní. Programa: 11 h, anunci del baladrer; a les 20 h, processó del llegat de Roma que anuncia la beatificació del Dr. Oriol; a les 21 h, *Retaule* a la Basílica (pl. del Pi, 7). Entrada lliure.

«Allargament de la vida i sentit de la vida». Cicle de conferències organitzat per la FJM i coordinat per Francesc Torralba. Primera sessió, 14 març: «Allargament de la vida: perspectives i costos», amb Jordi Pigem i Bonaventura Clotet, moderat per Francesc Torralba. Al Palau Macaya (pg. Sant Joan, 108), a les 19 h. Entrada lliure prèvia inscripció a: www.palaumacaya.com

Església de Sant Gaietà-P. Teatins (c/ Consell de Cent, 293 - Enric Granados, 6). **Concert solidari**, dia 18 de març (18 h): Orquestra da Capo, Cor Pilot Americantus i Cor Participatiu (donatiu mínim: 5 €). **Conferència quaresmal**, dia 12 de març (19 h): Andreu Obrador, psicòleg, compartirà la seva experiència amb drogodependents.

Novahumanitas (c/ Àliga, 12 - Hostafrancs). Activitats març: *dia 14 (19 h)*, sessió de formació «Actituds i comportaments de la vida relacional». *Dies 17 i 18*, sessió «Amor veritable», de 9 a 13.30 i de 16 a 19 h, ambdues activitats dirigides per Mn. Josep Font. Es prega confirmar l'assistència a: t. 616 164 006.

Institut Emmanuel Mounier. Dia 15 març (19 h), taula rodona «Mercat, poder, dret i justícia», amb Josep M. Viedma, Joan Ll. Pérez Francesch i Enric Munt. Al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231).

XXIV Cicle de Música per la Solidaritat. Dia 17 març (19 h), concert d'Ensemble Amoria. A la pquia. M. D. de Núria (c/ Bon Pastor, 7-9, entre Muntaner i Aribau). Organitza: Ass. Per l'Altre Cor Cremat de Barcelona-Ajut al Quart Món.

Renovació Carismàtica Catòlica. Dia 18 març (9.30-18 h), recés de Quaresma: «Feliç l'home que estima de cor la Llei del Senyor» (cf. Sl 1), amb Mn. Enric Casellas. Al Col·legi Major Penyafort-Montserrat (av. Diagonal, 639-641). Info: t. 696 963 816.

Actes

Vetlla de pregària per les vocacions al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231). Dissabte 17 de març (19.30 h), presidida per Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar. Oberta a tothom, amb exposició del Santíssim i acompa-

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Ser un don para los demás

Los tres senderos que nos propone la Iglesia durante la Cuaresma para adentrarnos en el misterio pascual son: la oración, el ayuno y la limosna. En domingos anteriores os he escrito sobre la oración y el ayuno. Me gustaría ahora deciros unas palabras sobre la limosna: ser un don para los demás.

Limosna es caridad. Y vivir en la caridad es vivir el mandato del Señor: «Amaos los unos a los otros como yo os he amado» (Jn 13,34). Hoy os propongo la lectura de este relato que leí hace un tiempo y que creo que nos puede ayudar a mirar nuestra vida bajo la mirada atenta y amorosa de Dios.

«Una mujer alemana va a mediodía a almorzar a un autoservicio. Toma un plato de sopa y se dirige a una de esas mesas en las que se come de pie. Deja el plato y cuelga el bolso debajo de la mesa. Entonces cae en la cuenta de que ha olvidado la cuchara. Vuelve, pues, al mostrador, toma una cuchara y, de paso, una servilleta, que también ha olvidado. Regresa a su mesa y ve con gran sorpresa que un hombre se está comiendo su sopa. No es alemán, no es rubio ni tiene los

ojos azules, sino moreno, quizá italiano, griego o tal vez turco. Al momento se pone de manifiesto que el hombre no habla alemán, por lo que la mujer no puede entenderse con él. ¡Pero se está comiendo su sopa! En un primer momento, la mujer permanece atónita, incapaz de pronunciar palabra. ¡Esto es inconcebible! La mujer está furiosa. Pero al cabo de diez segundos ya se ha dominado y se ha puesto a pensar: «Este hombre es realmente un desvergonzado, pero yo también». Con la cuchara en la mano, la mujer se dirige al otro lado de la mesa y empieza a comer del mismo plato. Alguien pensará que en este momento el desconocido se va a disculpar. ¡Ni mucho menos! Sigue comiendo tranquilamente y sonríe —ésta es su arma; sonríe y se muestra amable, pero no afectado. Y ahora viene lo más grande: le da a ella la mitad de su salchicha. Así termina la comida en común. Al final, él le da la mano, y ella, que mientras tanto se ha calmado, se la estrecha.

»El hombre se va, y ella se dispone a recoger su bolso, pero ha desapa-

recido. Desde el primer momento se lo había imaginado: este individuo es un maleante, un caradura y un ladrón; y además le ha robado el bolso. La mujer corre hacia la puerta, pero él se ha esfumado. La cosa parece realmente grave, pues en el bolso tiene el carné de conducir, dinero, la tarjeta de crédito, etcétera. Todo ha desaparecido. Al cabo de un rato, la mujer repasa la escena. En la mesa contigua hay un plato de sopa. Ahora está fría. ¡Debajo de ella cuelga su bolso! No se le había pasado en ningún momento por la imaginación que era ella, y no él, quien se había equivocado. Sencillamente no se le había ocurrido» (Piet van Breemen, *Lo que importa es el Amor*, Sal Terrae, 1999, pág. 110).

¿No nos pasan habitualmente algunas situaciones parecidas a la escena descrita? Vale la pena reírnos un rato de nosotros mismos. Vale la pena reconocer que somos limitados. La limosna parte de un reconocerse frágil y limitado. Y es este reconocimiento de nuestra miseria el que nos acerca a la necesidad del otro y hace posible una auténtica limosna.

Os invito a regalar una mirada libre de prejuicios al que se acerca a nosotros; a percibir al prójimo no como una amenaza y un rival, sino como una oportunidad de encuentro. La limosna, hecha con amor, humaniza a quien la da y a quien la recibe. Y no olvidemos que lo más grande que podemos dar es a nosotros mismos, nuestro tiempo.

En Jesús hallamos un ejemplo perfecto de cómo vivir el amor, la caridad: en Él todo es don, limosna de sí, entrega generosa:

- Nos ha entregado el amor del Padre. Nos ha hecho hijos en Él. Todo lo que le ha revelado el Padre nos lo ha dado a conocer (Cf. Jn 15,16). Nos ha dado a su propio Padre y a su propia madre, la Virgen María.
- Nos ha entregado sin medida su Espíritu Santo, no excluye a nadie de su amistad: «Ya no os llamo siervos: a vosotros os llamo amigos» (Jn 15,15).
- Nos entrega siempre el perdón sin humillarnos, lo excusa todo: «Padre, perdónalos porque no saben lo que hacen» (Lc 23,34).
- Ha dado su vida por nosotros.

Queridos hermanos, ojalá esta Cuaresma sea oportunidad para avanzar en el camino de imitación de Cristo.